

чатъ, нито ржце, нито крака останаха здрави. Не мога вече сама да кретамаъ. Ще трѣбватъ още сестри, да дежуримъ по редъ. Трѣбва да се извикатъ женитѣ на помощъ, нека помагатъ да цѣримъ, да облекчаваме, та да иматъ после мъже въ кѣшитѣ си и да не трѣгнатъ по улицитѣ да подлагатъ тѣлото си за де се прехранватъ...

— Много си, тъжно настроена. . . Нѣма да стигнемъ до тамъ — каза добрата жена и нѣжната ѝ слаба бѣла ржка заглади коситѣ ми.

— Азъ виждамъ, виждамъ само ужаси и нещастия. . .

— Много мислишъ, па си и впечатлителна. Приемай всичко като необходимостъ, работи, почивай и не се подавай на вълнение. . . Сега, Сестро, не ни остава нищо друго освенъ да убиемъ чувствата, душата си и да се превърнемъ на безчувствени машини. . . Само да работимъ, да не питаме. . . Така по-спокойно се понасятъ нещастията.

— Ахъ, ако мога да се превърна на чугунъ, колко щастлива ще бѣда! Но не ми се вѣрва. Азъ съмъ сжщо така сжщество, което може да страда отъ мъжитѣ и страданията на другитѣ сжщества. Виновна ли съмъ за това? Да живѣешъ всрѣдъ единъ свѣтъ отъ развалини; да виждашъ всѣки день, всѣка минута оголенитѣ страдания на десетки, стотици сжщества, отъ устнитѣ на които е изчезнала усмивката; да държишъ въ ръцетѣ си тѣхнитѣ разкъсани, надупчени и нарѣзани мѣса, отъ които капи само гангрена и смъртъ; да усѣщашъ какъ гасне живота имъ въ твоитѣ ръце и вмѣсто тѣхния препълненъ съ умиление и безпомощностъ погледъ, да виждашъ изцѣкленитѣ имъ очи, препълнени съ проклятие, не само къмъ свѣта, а и къмъ самата тебъ. Какъ може да се не страда?

Ахъ! Не! Не! Това не се понася! Това не е день не е два. . . не е месеци, а ще бѣде години, години. . . Какъ да изтрая до края? Азъ губя силитѣ си, губя подмолитѣ на живота си и искамъ да заспя вѣченъ, непробуденъ сънъ и да не виждамъ повече страданията, поточитѣ отъ кърви и планинитѣ отъ трупове и гниещи мѣса. .

— Почивай! Хайде, престани да мислишъ за тая жестокостъ. . . Не може да се върне онова, което е вече